

Sándor González

Sándor González Vilar va néixer a L'Havana el 1977: "Desde el mismo momento en que nací soy cubano y habanero. Esta es mi tierra y La Habana, mi barrio y mi mundo".

Es graduat en Química Industrial i en arts Plàstiques per l'Acadèmia cubana de Belles Arts San Alejandro, on actualment exerceix com a professor. Des de les primeres exposicions, la seva obra va evidenciar una clara vocació conceptual, amb una orientació bàsicament cap al dibuix, l'art del tatuatge, l'escultura i la instal·lació com a mitjans expressius fonamentals. El 1997 va fundar el grup artístic ecologista Brigada Verde, amb el que va organitzar nombrosos festivals, s'obria així un important espai multidisciplinari per als joves creadors cubans en el qual interactuaven les diverses manifestacions de l'art: teatre, música, literatura, plàstica, performance ... El juny de 2000, un cop acabats els estudis a l'acadèmia, comença a dirigir la galeria José A. Díaz Peláez (San Alejandro/Cuba), i intervé en la concepció i disseny de diversos esdeveniments artístics. Fins a l'actualitat ha participat en més de 30 exposicions col·lectives i ha realitzat 12 exposicions individuals a Cuba i altres països. A Espanya ha estat convidat, en els dos darrers anys, a participar a la fira ARCO de Madrid. La seva obra forma part de col·leccions privades dels Estats Units, Canadà, Finlàndia, Dinamarca, Espanya, França, Anglaterra, etc.

La present exposició del jove creador Sándor González, manté l'elecció del dibuix com a instrument expressiu per a transmetre les seves idees. Tal com ha manifestat en alguna ocasió, per a ell "dibujar es sencillamente encontrarse". A les metàfores urbanes que ha estat treballant des de les seves primeres mostres, s'evidencia la seva sensibilitat, agudesa i intel·ligència per a abordar l'entorn social en el qual insereix la seva creació a través del mitjà artístic en el qual es projecta.

La ciutat ha esdevingut símbol de successives construccions, deconstruccions i reconstruccions en l'imaginari de l'art dels nostres dies i sembla que, amb la nova centúria, inundada per circumstàncies incertes de l'era global, aquesta zona temàtica continuarà coneixent nous abordatges.

A les arts plàstiques cubanes, Sándor dedica a la ciutat un tractament obsessiu i, potser, un dels més profunds en conseqüència i coherència: "Imágenes pétreas y vacías, turbias e iluminadas, macizas y etéreas. Ciudades imaginadas y sin embargo probables. Hombres sin rostro, mínimos, escurridizos, expectantes

y anónimos, intuitivos y fantasmales. Paisajes monumentales en los que la megalomanía se refleja en el espejo del horror vacuú"

Però, si això es fa apreciable sobre la cartolina, també l'espectador ha de saber buscar, dins les seves referències, la proximitat intel·lectual i emocional amb aquestes imatges. La resposta la trobarem en la mesura en que compartim amb l'artista la consciència sobre els discursos de la modernitat, condició a la que no escapa cap persona sensible.

Les ciutats de Sándor són també, metafòricament parlant, les nostres ciutats (i en general les d'aquest món i aquest temps): l'etern duel entre la conquesta de l'espai i la seva negació, entre el domini impersonal i global de les grans masses amb que se'ns presenta un dels símbols del progrés i el poder de l'home sobre la natura i la llibertat de l'home per a somiar-se a si mateix.

